

बाइबल, परमेश्वरको वचन

बाइबलले परमेश्वरको प्रेरणाप्राप्त भन्ने दावा गरेको छ (२ तिमोथी ३:१६, १७) । ग्रीकबाट अनुवाद गरिएको “परमेश्वरको प्रेरणाप्राप्त” वाक्यांशको शाब्दिक अर्थ “परमेश्वरले बोल्नुभएको” भन्ने हुन्छ । महान धर्मनिरपेक्ष लेखकहरूले विविध प्रकारका उत्प्रेरक-सिद्धान्तहरू साथसाथै घटनाहरूबाट “प्रेरणा पाएका” हुन्छन्-तर बाइबलले दृढतापूर्वक परमेश्वर स्वयम् यसको प्रेरणाको श्रोत हुनुहुन्छ भनी घोषणा गर्दछ । पत्रुस, एकजना प्रेरित तथा नयाँ करारका धेरै पुस्तकहरूका लेखकले बाइबलिय अगमवाणीहरू कुनै “मानिसको इच्छाबाट आएन, तर पवित्र आत्माबाट प्रेरणा पाएर मानिसहरूले परमेश्वरको तर्फबाट बोलेका हुन्” (२ पत्रुस १:२१) भनी लेखेका छन् ।

यो पाठको उद्देश्य तपाईंलाई यो प्रेरणाप्राप्त पुस्तकसँग परिचित गराउनु हो । यहाँ बाइबलका केही ईश्वरीय उद्गमका प्रमाणहरू संलग्न गरिने छन्, तर यस अध्यायको प्राथमिक लक्ष्य भनेको यस अद्भुत ग्रन्थ प्रति चाख जगाउँदै-तपाईंले यसलाई स्वयम् पढ्न उत्साहित गर्नु हो । जब तपाईंले बाइबल पढ्नुहुन्छ र यसको नियमहरू पछ्याउनु हुन्छ (याकूब १:२१-२५), तपाईंले किन यो विलक्षण पुस्तकले युग-युग देखिका मानिसहरूमा त्यस्तो प्रभाव पारिरहेको छ भन्ने बुझ्न थाल्नुहुन्छ ।

एकजना लेखकले “अद्भुत बचनका सात आश्चर्यहरू” भनेको कुरा यस अध्यायले प्रकट गरेको छ, ती आश्चर्यहरू यसका प्राचीनता, आधुनिकता, विविधता, एकता, विषयवस्तु, प्रभाव र सान्त्वना हुन् । बाइबलका अरु अद्भुतता पनि उल्लेख गर्न सकिन्छ, जस्तै यसको ऐतिहासिक र भौगोलिक अकाट्यता र यसको निश्पक्षता, तर यी सातवटा नै हामीलाई भजनसंग्रहको पुस्तकका एकजना लेखकसँगै यो

घोषणा गर्न लगाउन यथेष्ट छन्, “तपाईंका कानूनहरू आश्चर्यपूर्ण छन्” (भजनसंग्रह ११९:१२९ क) ।

यसको प्राचीनता

बाइबल सारा संसारमा भएकाहरूमध्ये एक अति प्राचीन पुस्तक हो । सामान्यतया पुस्तकलाई धेरै प्राचीन हुने मौका मिल्दैन । तिनीहरू एकदमै कमजोर हुन्छन् । आगोले तिनीहरूलाई नष्ट गर्छ र पानीले तिनीहरूलाई गलाउँछ । किराहरूले तिनीहरूलाई खान्छन् र असावधान औंलाहरूले तिनीहरूलाई च्याच्छन् ।

बाइबल, यसको पूर्ण स्वरूपमा, करिब दुई हजार वर्ष पुरानो छ । यसका केही भागहरू पूर्णरूपमा त्यसभन्दा दोब्बर पुराना छन् । संसारमा भएका अरु कुनै पनि पुस्तकलाई यससँग तुलना गर्न सकिँदैन ! बाइबलको आयुले यसको मजबूती र अविनाशी क्षमता प्रकट गर्दछ ।

पुरानो करारमा भएका अति नै प्राचीन लेखहरूमा: उत्पत्ति, प्रस्थान, लेवीहरू, गन्ती र व्यवस्था हुन् । ती मोशाद्वारा लेखिएका थिए र यसमा मानिसको उत्पत्तिको लेख र समयको सुरुवातभएको अभिलेख गरिएका दिनहरू समावेश छन् । यी लेखहरू आजको मानिसको साथमा भएका सबैभन्दा पुरानो पूर्ण हस्तलिखित ग्रन्थहरूबाट आएका हुन् भनी सुरक्षित तवरले भन्न सकिन्छ ।

बाइबललाई मानिसहरूले बारम्बार र निरन्तर नाश गर्ने प्रयास गर्दा-गर्दै पनि यो यस पौराणिक उमेरमा पुगेको छ ! पटक-पटक संसारलाई थाहाभएका धेरै शक्तिशाली शासकहरूले यो पुस्तकलाई निर्मूल पार्न खोजे । मानिसहरू यसलाई पढेकोमा फाँसीमा चढाइए र यसलाई राखेकोमा दाउराको थुप्रामा राखी जलाइए । यसका पानाहरू पढेकोमा यातना पनि अति नै दुष्ट बनेर मानिसहरू माथि आईलागेको थियो भनी वर्णन गरिएको छ—तापनि अहिलेसम्म लेखिएको कुनै पनि अरु पुस्तकभन्दा यस पृथ्वीमा आज धेरै बाइबल छन् !

तेस्रो शताब्दीको अन्त्यमा, रोमी सम्राट डायोक्लेसियनले बाइबलको प्रति राख्ने व्यक्तिलाई मृत्युदण्ड दिने घोषणा गर्‍यो । उसले त्यस्तो कैदीको परिवारलाई पनि उसको अनाज्ञाकारिताको जानकारी नदिएकोमा मृत्युदण्ड दिन्थ्यो । यसरी शक्तिशाली रोमले निर्दयताकासाथ त्यो लेख जसले त्यसको हिंस्रक जीवन र निरंकुश शासनलाई दोष

लगाएको थियो त्यसलाई नाश गर्ने निधो गरियो । त्यसको दुई, वर्षपछि डायोक्लेसियनले “मैले ख्रीष्टियान लेखहरू यस पृथ्वीबाट पूर्णरूपमा समूल नाश गर्ने” भनी सेखी गरेको थियो ।

एक शताब्दीपछि, अर्को रोमी सम्राट, कन्सट्यान्टिन, ख्रीष्टियानीटीबाट प्रभावित भयो र उसको साम्राज्यमा भएका प्रत्येक मण्डलीहरूको निम्ति नयाँ नियमको प्रतिलिपी बनाउने चाहना गरियो । उसले कुनै पनि व्यक्ति जसले परमेश्वरको वचन भेट्टाउँदछन् र उसको अधिकारीलाई दिन्छन् उनलाई धेरै इनाम दिने घोषणा गरियो । चौबीस घण्टा भित्रै, डायोक्लेसियनले ती सबैलाई पूर्णरूपमा विनाश गरे भनी साँचेको वास्तविकता हुँदाहुँदै पनि—धर्मशास्त्रका पचास प्रतिहरू सम्राटकहाँ पुऱ्याइए !

यद्यपि विग्रने वस्तुहरूमा चाँडै मेटिन सक्ने मसीले लेखिएको हुँदाहुँदै—समयको मार, प्राकृतिक शक्तिहरू र मानिसहरूको विनाशकारी षडयन्त्रसँग प्रतिरोध गर्दै—बाइबल हाम्रो हालको शताब्दीसम्म बाँच्न सकेको छ । परमेश्वरको प्रबन्धले मात्र यसको लामो र विस्मयकारी इतिहास सम्भव बनाएको हो ।

यसको आधुनिकता

जति यो प्राचिन छ त्यति नै बाइबल धेरै पक्षहरूमा एक आधुनिक पुस्तक पनि हो । हामीले पुराना पुस्तकहरू तिनीहरूले दिने शिक्षाहरूमा समयानुकूल होस् भन्ने अपेक्षा गर्न सक्दैनौं । दश वर्षअघिको विज्ञानको पाठ्यपुस्तक पुरानो भै सक्दछ । एक शताब्दी पुरानो त अनौठो हुन्छ । साल्मोन् इन्ब्रायोलोजी नामक, सन् १७०० मा छापिएको पुस्तकमा दिइएको चिकित्सा सूचनाले एक आधुनिक चिकित्सकलाई खित्का छोडेर हाँस्ने अवस्थामा पुऱ्याउँछ । सन् १६०० को फार्माकोपिया लोन्डेन्सिस त अझ बढी हास्यास्पद देखिन्छ, यदि आज एक चिकित्सकलाई ती प्रख्यात लेखहरूअनुसार औषधि उपचार गर्नु पर्दथ्यो भने, औषधि उपचारलाई नियमन गर्नेहरूले उनलाई कैदमा हाल्थे !

केही वर्षको अन्तरालले पनि कति फरक पार्नसक्छ भन्ने कुरा प्रकाश पार्न, यहाँ वनस्पतिशास्त्रको एक पाठ्यपुस्तकको कथन दिइएको छ, त्यो करिब १५० वर्ष पुरानो हो:

इटलीमा त्यहाँ एउटा जडीबूटी उम्रन्छ ... जसको दुर्लभ सुगन्धभएको निक्खुर सेतो फूल हुन्छ, तापनि त्यसको अनौठो गुण हुन्छ: ती फूलहरूलाई, ओसिलो ढुंगाहरूको तल राखी छोडी दिने हो भने, दश दिन भित्रमा तिनीहरूले आफूलाई विषालु बिच्छीहरूमा परिवर्तन गर्दछन्, जसको टोकाइले मृत्यु हुन्छ ।

तपाईं भन्न सक्नुहुन्छ, “ठीकै छ, जे भए तापनि, हामीले गत डेढ शताब्दीमा धेरै कुरा सिकेका छौं । तपाईंले पुरानो पुस्तक आधुनिक हुने आशा गर्न सक्नु हुन्न ।” कुरा त्यही हो ! उदाहरणको निम्ति, मोशाले ३,५०० वर्षअघि लेखेका थिए, तापनि तपाईंले उनका लेखहरू आधुनिक विज्ञान र ज्ञानसँग बाभिएको पाउनु हुँदैन । सम्पूर्ण पुस्तकहरू “बाइबलको वैज्ञानिक पूर्वज्ञानमा” लेखिएका छन्, जसले खगोलशास्त्र र ब्रम्हाण्डशास्त्रको तथ्यहरूमा जोड दिन्छन् र बाइबलका पानाहरूमा अरु वैज्ञानिक क्षेत्र पनि पाउन सकिन्छ । ती तथ्यहरूमा यी कुराहरू संलग्न छन्:

पृथ्वी गोलो छ (यशैया ४०:२२, हितोपदेश ८:२७) ।

पृथ्वी अन्तरिक्षमा भुण्डिएको छ (अयूब २६:७) ।

अन्तरिक्ष नापै नसकिने गरी अति नै ठूलो छ अथवा ताराहरू

अनगिन्ती छन् (उत्पत्ति १५:५, यर्मिया ३३:२२) ।

समुद्र भित्र त्यसको प्राकृतिक मार्ग छ (जसलाई पानी जहाज

चलाउन आजसम्म प्रयोग गरिन्छ) (भजनसंग्रह ८:८) ।

यी ग्रन्थहरूले बाइबल एउटा वैज्ञानिक विशेषताहरू अनुमोदन गर्ने पुस्तक हो भन्दैनन् । त्यसको साटो, उनीहरूले केमा जोड दिन्छन् भने, जब बाइबलका लेखकहरूले विज्ञान सम्बन्धी विषयवस्तुलाई छोएका थिए, उनीहरूको समयका अरु लेखकहरू जस्तो, उनीहरूले वैज्ञानिक तथ्यहरूसँग बाभिने कुरा लेखेको थिएनन् ।

बाइबलको सर्वकालिन विशेषताहरूमध्ये केही आकर्षक उदाहरणहरू चिकित्साविज्ञानको क्षेत्रसँग सम्बन्धित छन् । आधुनिक आरोग्य र स्वास्थ्य अभ्यासहरूबारेमा केही थाहा नभएको संसारमा लेखिएको भए तापनि, मोशालाई दिइएको व्यवस्था पुरानो नियम सरसफाई, आरोग्यविद्या, अलग गरी निगरानी गर्ने र रोगहरू प्रतिरोध गर्दा अपनाइनु पर्ने अरु विधिहरूबारेको निर्देशनहरूले भरिएको छ ।

उदाहरणको निम्ति, चिरफारहरू गर्दा शल्यचिकित्सकले नाक र मुख छोप्ने कपडा लगाउनु एक स्थापित प्रकृत्या हो । त्यसका साथै एक व्यक्ति कुनै अर्को विशेषगरी रोगले प्रभाव पार्न सक्ने व्यक्तिको कोठामा जाँदा उनले नाक-मुख छोप्ने कपडा लगाउँछन् । किन ? किनभने उनी किटाणुहरू फैलिएको चाहँदैनन् । वैज्ञानिकहरूले किटाणुहरू पत्ता लगाउनु तीन हजार वर्षअघि नै परमेश्वरले मोशालाई यी आज्ञाहरू दिनुभएको थियो, “सरुवा रोगभएको मानिसले ... त्यसले आफ्नो मुखको उपल्लो भाग ढाकेर ‘अशुद्ध, अशुद्ध’ भनेर कराओस्” (लेवी १३:४५) ।

अर्को चिकित्सासम्बन्धी उत्कृष्टता रक्तसंचारकोबारेमा छ । धेरै वर्षअघि, मानिसहरूको “रगत बग्न दिनु” लाई राम्रो चिकित्सकिय अभ्यास ठानिन्थ्यो, यथार्थमा धेरैजना त्यसरी रगत बगेर मरेका थिए । तर आज रगत शरीरको प्राणनदी हो भनी थाहाभएको छ । अब मोशाको उत्पत्ति ९:४ को भनाईतर्फ जाऔं: “तर मासु त्यसको प्राण दिने रगत समेत नखाओ ।” अर्को शब्दमा, मोशाले भनेका छन्: “शरीरको प्राण रगतमा हुन्छ” (लेवी १७:११-१४ पनि हेर्नुहोस्) ।

बाइबलको चिकित्सकीय यथार्थता प्रति पुस्तकहरू समर्पित गरिएका छन् । यिनीहरूले चिकित्सा अभ्यासको बृहत् क्षेत्रलाई समेटेका छन् । त्यसको केही उदाहरण यसप्रकार छन्:

पुरुष र स्त्री दुवैमा जीवनको “बीउ” हुन्छ (उत्पत्ति ३:१५, २२:१८) ।
 रोग लागेको सम्भावना भएका मानिसहरू अथवा पशुहरूको सम्पर्कमा आएपछि तपाईं र तपाईंको कपडालाई शुद्ध पार्नु (धुनु) बुद्धिमानी हुन्छ (गन्ती १९:५-२२) ।
 प्राकृतिकरूपमा मरेको पशुको मासु खानु खतरापूर्ण हुन्छ (लेवी १७:१५) ।

के यो उदेक लाग्दो छैन ? हामीसँगभएको सबैभन्दा पुरानो पुस्तकमा एक्काइसौं शताब्दीका जस्तै औषधि विज्ञानका आधुनिक अवधारणाहरू छन् !

बाइबलको आधुनिकतालाई यसका सबै विविध विषयहरू सँगै व्याख्या गर्न सकिन्छ । के कसैले यो विश्व यस पुस्तकको नैतिक स्तरहरू बाहिर गएर परिपक्वभएको हो भनी भन्न सक्दछ ? के हामीले

कुनै यस्तो उच्चज्ञान पाएका छौं जसले यसको नीतिवचनलाई पछ्याडी छोडेको छ ? छैन ! आधुनिक मानिसले बाइबलको बुद्धिमत्तालाई पछ्याडी पार्न सुरुगरेको पनि छैन; यदि यो विश्व अर्को हजार वर्षसम्म निरन्तर अस्तित्वमा रह्यो भने पनि, परमेश्वरको वचन एकतीसौं शताब्दीमा पनि त्यत्तिकै समयानुकूल रहने छ जस्तो यो अहिले एक्काइसौंमा छ !

यसको विविधता

हामीले अहिलेसम्म भनेका सबै कुराहरू यदि बाइबल एउटै विषयवस्तु समेटेको एउटै मात्र पुस्तक हुन्थ्यो भने यथेष्टरूपमा उदेकलागदो हुन्थ्यो । तर, अवस्था त्यस्तो छैन ।

बाइबल यस संसारमाभएको मध्ये एक अति नै विविधताभएको पुस्तक हो । पहिलो त, यसमा वास्तवमा दुई खण्डहरू छन्—पुरानो र नयाँ करार—एक आपसमा करिब चार अथवा पाँच शताब्दी फरक । दोस्रो, यी प्रत्येक खण्डहरू अझ अगाडि गएर विभिन्न पुस्तकहरूमा विभाजित छन्—पुरानो करारमा उनन्चालीस र नयाँ करारमा सत्ताइस, दुवै मिलेर जम्मा छैसठ्ठी हुन्छन् । तेस्रो, यी छैसठ्ठी पुस्तकहरू चालीसभन्दा बढी विभिन्न लेखकहरूले लेखेका थिए । चौथो, यी चालीसभन्दा बढी मानिसहरूले करिब दुई हजार वर्षको समयवधीमा जीवन बिताएका थिए ! अन्त्यमा, यी लेखकहरूले साहित्यलाई थाहाभएको हरेक साथै थप एक विषयमा पनि लेखेका थिए । त्यो “थप एक” यस्तो विषय हो जुन कुनै अरु पुस्तकमा समेटिएको छैन: साँचो भविष्यवाणी । यो परमेश्वरको एकमात्र अधिकार हो ! बाइबलमा भएका सयौं भविष्यवाणीका बयानहरू सम्पूर्णरूपले ठीकसँग पूरा भएका थिए । यहाँ स्थान अभावले हामीलाई केही उदाहरणहरू मात्र प्रस्तुत गर्ने अनुमति दिन्छ:

राज्यहरूबारेको भविष्यवाणीहरू: राज्यहरू उदय, अवनति र पतनबारेका असंख्य भविष्यवाणीहरू गरिएका छन् । उदाहरणको निम्ति, इस्राएलको इतिहासलाई व्यवस्था २८:४७-६८ मा स्पष्टरूपमा चित्रण गरिएको छ । अशशुर साथै (हेर्नुहोस् यशैया १०:१२, २४, २५, २ राजा १७:२४, १८:१३) बेबिलोन (हेर्नुहोस् यशैया १३, दानिएल

५:२८) र अरु धेरै राज्यहरूकोबारेमा पनि भविष्यवाणीहरू गरिएका छन् ।

मानिसहरूबारेको भविष्यवाणीहरू: योशियाह राजाकोबारेमा उनी जन्मनुभन्दा तीनसय वर्षअघि भविष्यवाणी गरिएको थियो (१ राजा १३:२, २ राजा २३:१५, १६), त्यसैगरी पर्सियाको साइरसको राज्यकोबारेमा गरिएको थियो (हेर्नुहोस् यशैया ४४:२८, ४५:१) । त्यस्तै सनहेरीबले यरुशलेमलाई कब्जा गर्न नसकेको आश्चर्यजनक कथा पनि उल्लेख गर्न योग्यको छ (हेर्नुहोस् २ राजा १९:३२-३५) ।

ख्रीष्टबारेको भविष्यवाणीहरू: पुरानो करारमा भएका करिब आठसय भविष्यवाणीहरू मध्ये, तीनसयभन्दा बढी येशू ख्रीष्टको व्यक्तित्वमा केन्द्रित छन् । यस पुस्तकको चौथो खण्डले यी मध्ये धेरै भविष्यवाणीहरू र तिनीहरू पूरा हुन आएको कुरा सूचीकृत गरेको छ ।

बाइबलको विविधताले यो परमेश्वरबाट आएको हो भन्ने प्रमाणित गर्दछ । यो विशेष गरी सत्य छ किनभने हामी यो विविधतामा एकता पनि भेट्दाउँदछौं । यो सबै पुस्तकहरूको पुस्तकमा मानवीय जीवन र आत्मियताको कुनै भागलाई बेवास्ता गरिएको छैन । मानवीय अस्तित्वका सबै पक्षहरूलाई सिध्दान्तमा र ईश्वरीय अगुवाईमा यसले छोएको छ ।

यसको एकता

यदि बाइबल एउटै लेखकले लेखेको, एउटा पुस्तक हुन्थ्यो भने, हामीले स्वतः यसका सबै भागहरूमा सामञ्जस्यताको आसा गर्न सक्थौं । यदि यो चालिसभन्दाबढी मानिसहरूले एउटै विषयमा लेखेको एउटा पुस्तक हुन्थ्यो भने पनि, पूर्ण मतैक्यता हुने सम्भावना एकदमै भिनो हुन्थ्यो । त्यसैकारण, चालिसभन्दाबढी मानिसहरूले त्यति धेरै विभिन्न विषयहरूमा छैसट्टी वटा पुस्तक लेखे तापनि, उनीहरूको शब्दहरूमा मतैक्यता छ भन्ने दावाले हाम्रो मनलाई आश्चर्यचकित पार्दछ । कसैले भन्न सक्छन्, “उनीहरू त्यस्तो विलक्षण कार्य सम्पन्न गर्न, अवश्य नै धेरै नजिक रहेर र सावधानीपूर्वक मिलेर

काम गरेका थिए होलान् !” इतिहासले प्रमाणित गर्दछ, उनीहरूले त्यसो गरेका थिएनन् । धेरै जसो यी मानिसहरूले एकले-अर्कालाई कहिल्यै देखेका थिएनन् । शताब्दीहरूले उनीहरूलाई अलग गरेको थियो र उनीहरूसँग लेखहरू संशोधन गर्ने उपाय र मौका पनि थिएन । यो एकरूपतालाई अर्को तरिकाले पनि व्याख्या गर्नुपर्ने हुन्छ ।

यो तथ्यलाई इन्कार गर्न सकिँदैन: धर्मशास्त्रहरूका सम्पूर्ण भागहरू र लेखकहरू बिचमा पूर्ण एकता विद्यमान छ । मानिसहरूले लेखहरूमा एउटै मात्र विपरित कुरा भेट्टाउने प्रयास गरे तर असफल भए । बाइबल सम्पूर्णरूपमा एकरूपताभएको, एउटा पुस्तक हो ।

उदाहरणको निम्ति, यसको दुई मुख्य भागहरू: पुरानो करार र नयाँ करारलाई विचार गर्नुहोस् । ती दुई अलग करारहरू (अथवा सम्भौताहरू) हुन् दुई फरक मानिसहरूको समूहहरूलाई दिइएको, तापनि तिनीहरू एक-आपसमा सुन्दररूपले बाँधिएका छन् । कसैले भनेका छन्, “पुरानो करारमा नयाँ करार लुकेको छ र नयाँ करारले पुरानो करारलाई प्रकट गरेको छ ।” पुरानो करार “जरा” हो भने, नयाँ करार “फल” हो ।

आउनुहोस् बाइबलको पहिलो पुस्तक र बाइबलको अन्तिम पुस्तक बिचको केही फरक कुराहरूलाई ध्यान दिऔं:

१) उत्पत्ति स्वर्ग र पृथ्वीको सृष्टिसँगै सुरु हुन्छ, भने; प्रकाश नयाँ स्वर्ग र नयाँ पृथ्वीको सृष्टि सँगै अन्त्य हुन्छ ।

२) उत्पत्तिले उज्यालोको आगमन र सूर्य र चन्द्रमाको सृष्टिको वर्णन गर्दछ, भने; प्रकाशले तिनीहरूको मानिस प्रतिको सेवा सकिएको कुरा भन्दछ—किनभने नयाँ शहरमा (स्वर्गमा), परमेश्वर र थुमा (येशू) उज्यालो हुनुहुनेछ ।

३) उत्पत्तिमा, मानिसले शैतानलाई भेट्छ र हार सहन्छ; प्रकाशमा अर्को युद्ध लडिन्छ, यस समय, शैतानले हार्दछ र, येशूद्वारा मानिस विजयी हुन्छ ।

४) उत्पत्तिमा मानिस अदनको बगैंचाबाट बाहिर निकालिन्छ, जहाँ पहिलो पुरुष र स्त्री बसेका थिए; प्रकाशमा उ परमेश्वरसँग पुनःमिलाप गराईन्छ ।

५) अन्त्यमा, उत्पत्तिले हामीलाई पाप अविनाशी नबनोस् भनेर—मानिसले कसरी त्यो जीवनको रुखको फल खाने विशेष अधिकार गुमायो भन्ने कुरा बताएको छ । प्रकाशमा, पाप विनाश हुनको साथै

मानिसलाई जीवनको रुखको फल खान बोलाईएको छ, जसले गर्दा उ सदा सर्वदा बाँचेको होस् !

हो, यस पुस्तकको एकता अद्भुत छ। जब हामी त्यो एकतालाई हेर्दछौं, हामी आश्चर्यचकित हुन्छौं र परमेश्वर नै यसको लेखक हुनुहुन्छ भन्ने निष्कर्ष निकाल्दछौं।

यसको विषयवस्तु

बाइबलको एकता त्यति बेला मात्र सम्भव हुन्थ्यो जब एउटै मनले यसको विषयसूचीहरू पूरा गर्न रेखदेख गरेको हुन्थ्यो। कुनै पनि मानव लेखक यो लेख्ने कृयाकलाप गर्न बितेका करिब पन्ध्र शताब्दीभन्दा बढीको समयावधिसम्म बाँच्नै सक्दैन, त्यसैले परमेश्वरलाई मात्र उचितरूपले यो पुस्तकको लेखक हुनुहुन्छ भन्न सकिन्छ। यही कुरा पत्रुसको मनमा पनि थियो जब उनले भनेका थिए, “पवित्र आत्माबाट प्रेरणा पाएर मानिसहरूले परमेश्वरको तर्फबाट बोलेका हुन्” (२ पत्रुस १:२१ ख)।

फेरि, एकता हुनको निम्ति, लेखक मात्र आवश्यक थिएनन्, तर एउटै विषयवस्तु पनि आवश्यक थियो, जसले गर्दा सबैलाई एकै ठाउँमा ल्याउन सकिएको होस्। यो पुस्तकको त्यो विषयवस्तु के हो ? यो “मानवजातिको कथा” पनि होइन, यद्यपि मानवजातिले त्यो विषयवस्तुको निम्ति कारण प्रदान गरेको छ। यो “यहूदीहरूको कथा” पनि होइन, यद्यपि त्यो विषयवस्तुप्राप्त गर्न तिनीहरूको प्रमुख भूमिका छ। यस पुस्तकको त्यो विषयवस्तु “एउटा मानिसको कथा” हो र त्यो एउटा मानिस—येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ।

बाइबल आउनलाग्नुभएको एक जनाको वरिपरी घुमेको छभन्दा ठीक भनिएको हुन्छ। पुरानो करारको सन्देश नै “उहाँ आउंदै हुनुहुन्छ” भन्ने छ। सुसमाचारका लेखहरूको सन्देश “उहाँ यहाँ हुनुहुन्छ” भन्ने हो। बाँकी रहेको नयाँ करारको सन्देश “उहाँ फेरि आउंदै हुनुहुन्छ” भन्ने छ।

येशूलाई कसरी प्रकट गर्दछ भन्ने दृष्टिकोण राखी बाइबलका प्रत्येक पुस्तकको चाखलाग्दो अध्ययन गर्न सकिन्छ। “येशू उत्पत्तिमा”, “येशू प्रस्थानमा”, “येशू लेवीमा”, र त्यस्तै अरु पुस्तकहरू लेख्न सकिन्छ। उदाहरणको निम्ति:

येशू उत्पत्ति १ मा, “सबै थोक उहाँद्वारा बनिए” (यूहन्ना १:३ क) ।

येशू उत्पत्ति ३ मा हुनुहुन्छ, किनभने उहाँपछि, “उनको (स्त्रीको) सन्तान” हुँदै र शैतानको शिर कुच्याउँदै हुनुहुन्थ्यो (उत्पत्ति ३:१५, गलाती ३:१६) ।

येशू उत्पत्ति ४ मा, जब उहाँ हाबेलको भेडाको पाठोको बलिदानमा प्रकट गरिनु भयो (हेर्नुहोस् हिब्रू १२:२४) ।

येशू उत्पत्ति ६ मा पनि, किनभने त्यो जहाजमाभएको मुक्ति उहाँमा र उहाँद्वारा पाउन सकिने मुक्तिको एउटा प्रतिक (संकेत) हो । हामी अझबढीअघि जान सक्दछौं ।

यो, त्यसोभए, त्यो विषयवस्तु हो जसले वचनलाई त्यो अद्भुत एकता प्रदान गर्दछ: येशू खीष्ट । येशू—उद्धारकर्ता जो आउँदै हुनुहुन्थ्यो, मुक्तिदाता जो आउनुभयो र त्यो राजा जो फेरि आउनु हुनेछ—उहाँले छैसठ्ठी पुस्तकहरूको वचनहरूलाई एउटा एकिकृत दस्तावेजकोरूपमा जोड्नु हुन्छ ।

यसको प्रभाव

पृथ्वीको पुस्तकालयहरूमा भएका सबै लेखहरू मध्ये, बाइबलले मानवजातिमा सबैभन्दा बढी प्रभाव पारेको छ । यसको इतिहासको धारलाई परिवर्तन गरेको छ, साम्राज्यहरू स्थापित गरेको छ, विजेताहरू र राजाहरूलाई हताश पारेको छ । जसले यसका आज्ञाहरू पालन गरेका छन् तिनीहरूका निमित्त यसले आशिषहरू र सफलताहरू ल्याएको छ, र यसले तिनीहरूलाई मृत्यु र विनाश ल्याएको छ जसले यसको विरुद्धमा लडाईं गरेका छन् । बाइबलको शक्ति धेरै र विभिन्न प्रकारका छन्, तर आउनुहोस् हामी यसको जीवन परिवर्तन गर्ने र मानिसहरूलाई उच्च बनाउने शक्तिलाई विशेषरूपमा ध्यान दिऔं ।

धेरै वर्षअघि, एउटा टापूहरूको समूहमा एउटा जंगली जातिको बसोबास थियो । जुलियस सिजरको सेनाको अभिलेखमा त्यस दिनहरूको सजिव चित्रण गर्दै वर्णन गरिएको छ जब यी कुर मानिसहरू नांगै युद्धमा गएका थिए र उनीहरूले एउटा खाली खप्परमा मरेको शत्रुहरूको रगत भरेर पिउँदै विजय उत्सव मनाएका थिए । त्यस बेला डूइड्स देवताको वेदीहरूमा, मानव बलि चढाउनु भनेको सामान्य

कुरा थियो । त्यसपछि, त्यहाँ केही कुरा भयो । धर्म प्रचारकहरूले उनीहरूको जीवनको जोखिम उठाएर यी जंगली जातिहरू कहाँ परमेश्वरको वचन लगे, र ती जातिहरूले त्यसलाई स्वीकार गरे । केही समयपछि, यी मानिसहरू यस संसारको एक महान साम्राज्यको शासकहरू मध्ये एक बने !

जहाँ-जहाँ बाइबल गयो, मानवजाति भन्नु असल बनेको छ । बाइबल स्वयम्मा पनि जीवन परिवर्तन भएका असंख्य कथाहरू भरिएका छन् । एक बेइमान कर उठाउने इमानदार र दानीभएको छ (लूका १९:१-९) । एक हत्या गर्ने ईश्वर निन्दक एक महान प्रेरितमा विकसितभएको छ (प्रेरित ७:५८, ८:१, ३, २२:४-२९) । यस्ता अरु धेरै उदाहरणहरू दिइएका छन् ।

परमेश्वरले बाइबलको शक्तिद्वारा अरुहरूको निम्ति जे गर्नुभएको छ, उहाँले त्यो तपाईंको जीवनमा पनि गर्न सक्नुहुन्छ । यदि तपाईंले उहाँको वचन पढ्नु र जिउनु हुन्छ भने, उहाँले तपाईंलाई उहाँको पुत्र, येशू ख्रीष्टको स्वरूपमा परिवर्तन गर्नु हुनेछ ।

यसको सान्त्वना

मानिसलाई अरु सबै क्षेत्रमा सेवा दिए जस्तै, सान्त्वना प्रदान गर्नमा बाइबल अद्वितीय, अपूर्व र अतुलनीय छ ! मानिसलाई चिहानभन्दा पर देख्न सक्षम बनाउने यो जस्तो भरोसायोग्य ज्योति न कुनै अर्को थियो न हुन सक्नेछ । यो धर्मशास्त्रले पाठकहरूलाई उनको आफ्नै अनन्तताको आशा र भरोसा दिलाउँदछ, र जब मृत्युले उनको कुनै नजिकको मायालुलाई लिएर जान्छ, यसले उनको हृदयमा सान्त्वना प्रदान गर्दछ ।

मृत्यु एक शत्रु हो । मानिसले रचेको सबै काव्य र दर्शनले यस निष्पूर र अँध्यारो तथ्यलाई कहिल्यै परिवर्तन गर्न सक्दैन । निश्चय नै, ख्रीष्टियानहरूको निम्ति पनि, यो एक शत्रु हो जसको हार पूर्व-निश्चित गरिएको छ । ख्रीष्टको शक्तिद्वारा मृत्यु उध्दार पाएकाहरूलाई प्रभुको उपस्थितिमा पुऱ्याउने ढोकेकोरूपमा सेवा गर्न बाध्य पारिने छ । त्यसो भए तापनि यो एक शत्रु नै रहनेछ ! यो शत्रु महलहरूमा र भुपडीहरूमा समानरूपले पस्दछ । यसले पतिलाई उनको पत्नीबाट अलग गर्छ । यसले सानो बालबालिकालाई उनीहरूको आमाको हातबाट खोस्छ ।

यसले मधुर आनन्दलाई अघोर दुःखमा परिवर्तन गर्दछ ।

जब कुनै एक आफन्तको मृत्यु हुन्छ, मानिसहरूले अनुरोध गर्दै भन्दछन्, “केही वचनहरू बोल्नुहोस्, जसले हामीलाई सान्त्वना देओस् ।” त्यस्ता वचनहरू कहाँबाट आउँछन् ? साहित्यबाट ? एक कविबाट ? एक दार्शनिकबाट ? तपाईंका सबै महान पुस्तकहरू खोजी गर्नुहोस् र तपाईंले मरणशील मानिसले लेखेको एक हरफ पाउनु हुने छैन जसले तपाईंको घरमा मृत्युले प्रहार गर्दा स्थायी सान्त्वना प्रदान गर्न सकोस् । एउटै श्रोत बाइबलले मात्रः शक्ति र सान्त्वनाको वचनहरू उपलब्ध गराउँदछ । परमेश्वरको पुस्तकबाट तपाईंले यस प्रकारका वचनहरू पढ्न सक्नुहुन्छः

मृत्युको अन्धकारमय घाटी भएर जानु परे तापनि, म कुनै खतरादेखि डराउने छैन, किनकी तपाईं मेरो साथमा हुनुहुन्छ, तपाईंको लट्टी र तपाईंको लहुरोले मलाई सान्त्वना दिन्छन् (भजनसंग्रह २३:४) ।

वास्तवमा खीष्ट मृतकबाट जीवित हुनुभएको छ । सुतिजानेहरूमध्येमा उहाँचाहिँ प्रथम फल हुनुहुन्छ । ... जब विनाशीले अविनाशी र मरणशीलले अमरत्व धारण गर्छ, तब लेखिएको त्यो वचन पुरा हुनेछ, “मृत्यु विजयमा निलिएको छ” (१ कोरिन्थी १५:२०-५४) ।

तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिनीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिने छौं, र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहने छौं । यसैकारण एउटाले अर्कालाई यी वचनहरूले सान्त्वना देओ (१ थेसलोनिकी ४:१७, १८) ।

उहाँले तिनीहरूका आँखाको आँसु पूर्णरूपले पुछिदिनुहुनेछ, र फेरि मृत्यु नै हुनेछैन, र शोक र पीडा पनि हुने छैन । किनकी पहिलेका कुराहरू बितिसकेका छन् (प्रकाश २१:४) ।

युगौंयुगदेखि, यी वचनहरूले र बाइबलमा भएका अरु यस्तै वचनहरूले आँसुहरू पुछेका छन्, आशा दिलाएका छन्, र वास्तवमै करोडौंलाई सान्त्वना दिएका छन् । वास्तवमा, यो एक अद्भुत पुस्तक हो ।

निष्कर्ष

हामीले बाइबलका सात आश्चर्यहरूलाई विचार गर्‍यौं; यो पुरानो पुस्तक हो, तर सँधै नयाँ रहन्छ । यो विविधता पूर्ण छ, तर यसमा पूर्ण एकता छ—येशूमा केन्द्रित एकता ! यो यसको प्रभावमा शक्तिशाली छ, तर यसको सान्त्वनामा कोमल छ । बाइबल परमेश्वरको प्रेरणा-प्राप्त वचन हो; यसको अर्को कुनै यथेष्ट व्याख्या छैन ।

अभ्यासका निम्ति प्रश्नहरू

(उत्तरहरू परिशिष्ट १ मा छन्)

१. २ तिमोथी ३:१६ मा प्रयोग भएअनुसार “परमेश्वरबाट प्रेरणाप्राप्त” को अर्थ के हो ?
२. रोमी सम्राट डायोक्लोसियनले बाइबल र यसको सन्देशलाई विनाश गर्ने प्रयास गरेको थियो । के उ सफल हुनसक्यो ?
३. लेवी १३:४५ ले कसरी बाइबलको प्रासंगिकतालाई प्रकट गर्दछ ?
४. बाइबलभित्रभएको विभिन्नताहरूले कसरी यो परमेश्वरबाट आएको हो भन्ने प्रमाणित गर्दछ ?
५. बाइबलको मूल विषयवस्तु के हो ?
६. पृथ्वीको पुस्तकालयहरूमा भएका पुस्तकहरू मध्ये, कुन पुस्तकले बृहदरूपमा प्रभाव पारेको छ ?
७. पाठकहरूलाई बाइबलले कस्तो सान्त्वना प्रदान गर्दछ ?
८. यो परमेश्वरको प्रेरणाप्राप्त वचन हो भनी प्रमाणित गर्ने सात आश्चर्यहरूको सूची तयार पार्नुहोस् ।